Reya L. Vettori

REYA L.
VETTORI

REGINA MAFIEI

VOLUMUL DOI

Coroana din sânge

MĂGURA ILVEI, 2026

Copyright © 2026 Reya L. Vettori

Toate drepturile rezervate.
Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau alte metode electronice sau mecanice, fără permisiunea prealabilă scrisă a autorului, cu excepția cazului de citate încorporate în recenzii critice și în anumite alte utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Design copertă: Alexandra Vance
Editor: Adelina Trandafir
Mentor Literar: Stoica Andreea Lorena
Tehnoredactor: Alexandra Vance

ISBN: 978-973-0-44368-4

Dedicație

Această carte este pentru **EA**.

Pentru femeia care a învățat că uneori viața nu te frânge pentru a te distruge, ci pentru a te învăța cât de puternică poți deveni.

Pentru femeia care a căzut, s-a ridicat, și a înțeles că lumea nu se schimbă prin lacrimi, ci prin curajul de a merge mai departe atunci când totul pare pierdut.

Pentru luptătoarele care poartă cicatricile ca pe niște coroane invizibile și care știu că fiecare rană este o lecție directă în carne și-n suflet.

Pentru mamele care se preschimbă în scuturi de oțel atunci când lumea îndrăznește să se apropie prea mult de puii lor.

Și pentru acelea care au învățat să păsească înainte cu spatele drept, chiar și atunci când umbrele trecutului caută să le prindă de glezne, încercând să le tragă înapoi în abis.

Pentru fiecare **Regină** care și-a ridicat tronul din ruinele pe care alții le-au crezut morminte.

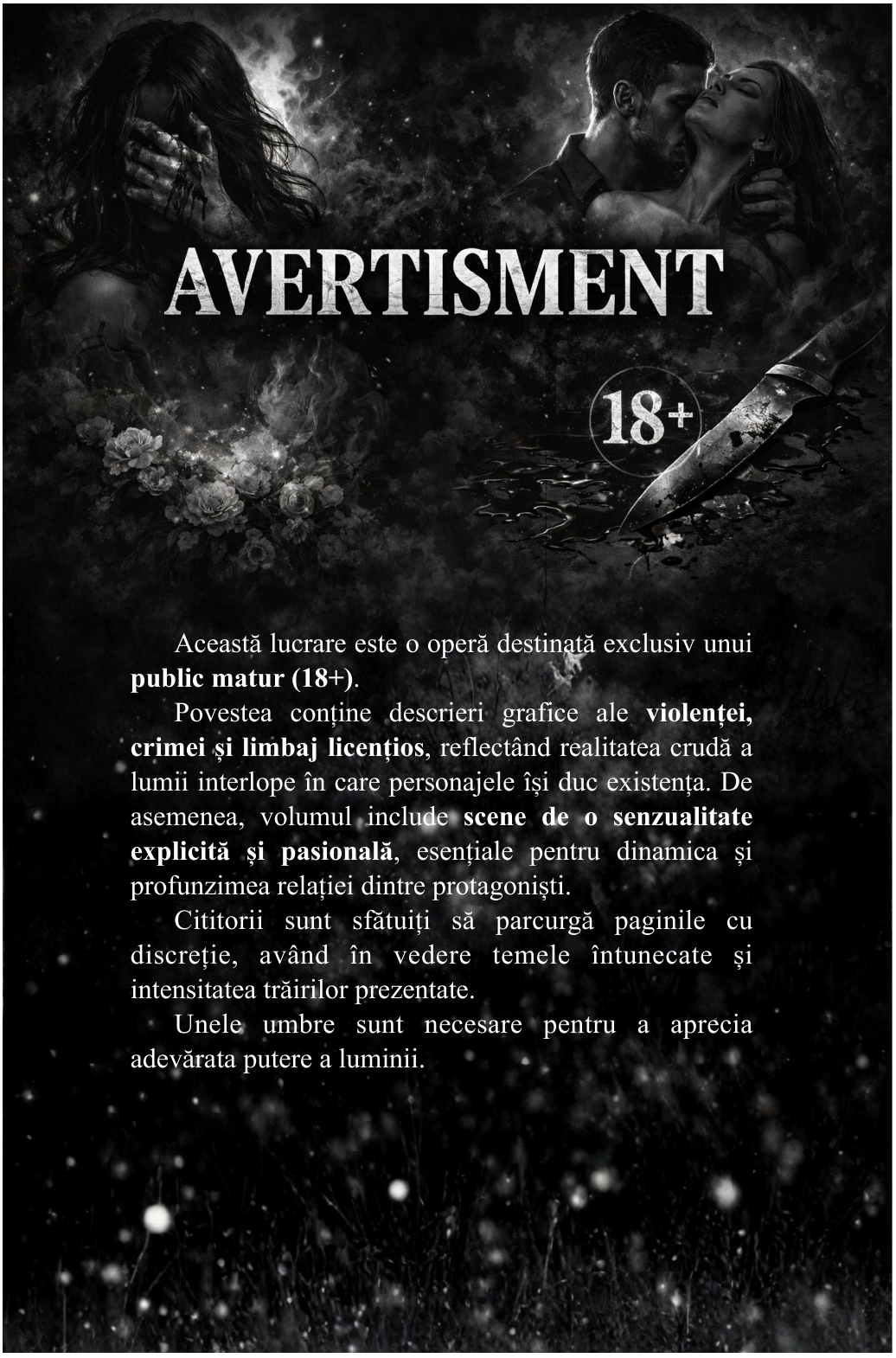
Pentru femeile care au înțeles că adevărata putere nu înseamnă să nu cazi niciodată, ci să te ridici de fiecare dată mai rece, mai lucidă și mai de neclintit.

Voi nu sunteți doar o poveste. Nu sunteți doar un simbol.

Sunteți furtuna care schimbă lumea.

Iar această poveste…

vă aparține.

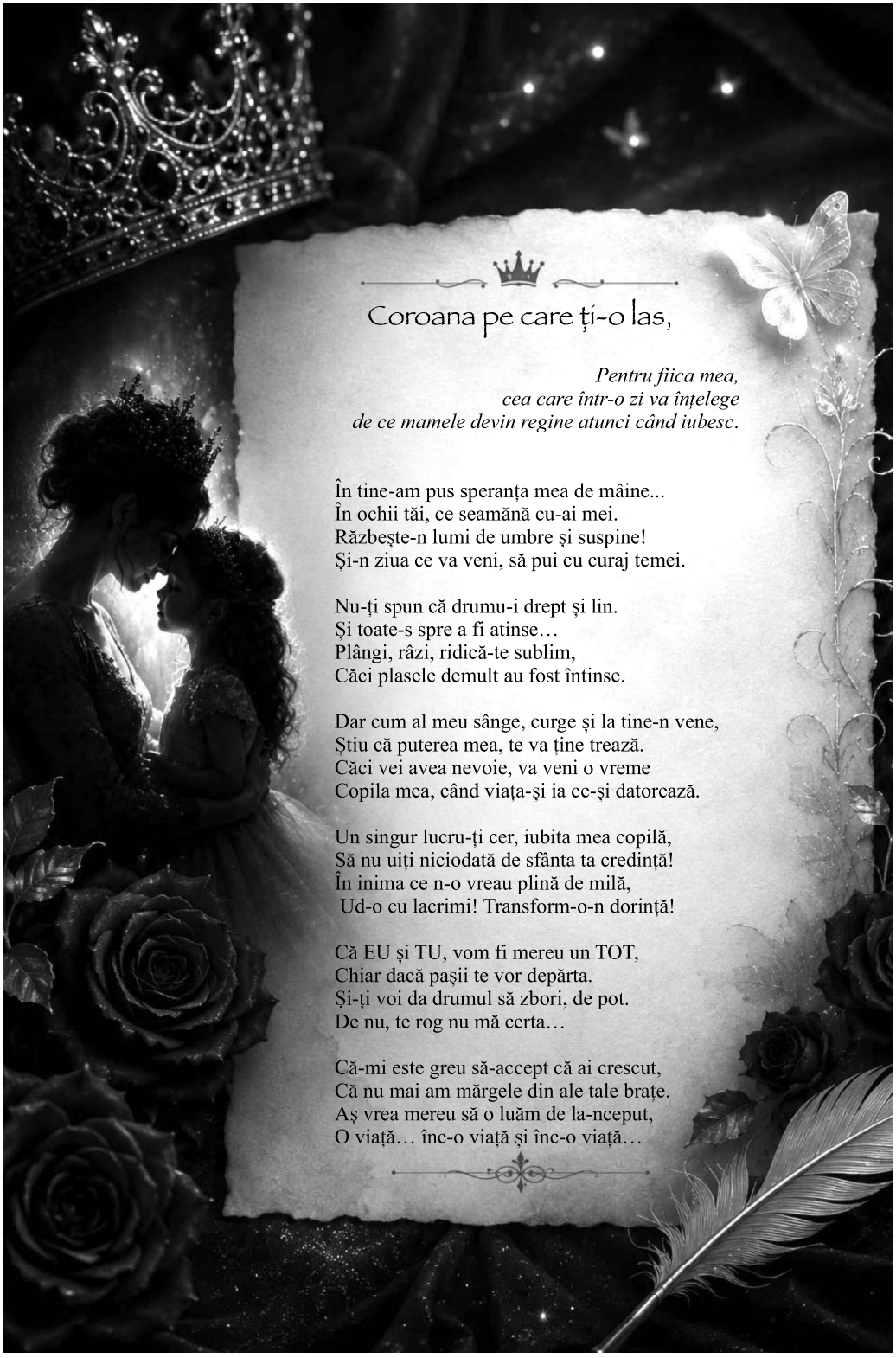

Această lucrare este o operă destinată exclusiv unui **public matur (18+)**.

Povestea conține descrieri grafice ale **violenței, crimei și limbaj licențios**, reflectând realitatea crudă a lumii interlope în care personajele își duc existența. De asemenea, volumul include **scene de o senzualitate explicită și pasională**, esențiale pentru dinamica și profunzimea relației dintre protagoniști.

Cititorii sunt sfătuiți să parcurgă paginile cu discreție, având în vedere temele întunecate și intensitatea trăirilor prezentate.

Unele umbre sunt necesare pentru a aprecia adevărata putere a luminii.

Coroana pe care ți-o las,

Pentru fiica mea,
cea care într-o zi va înțelege
de ce mamele devin regine atunci când iubesc.

În tine-am pus speranța mea de mâine...
În ochii tăi, ce seamănă cu-ai mei.
Răzbește-n lumi de umbre și suspine!
Și-n ziua ce va veni, să pui cu curaj temei.

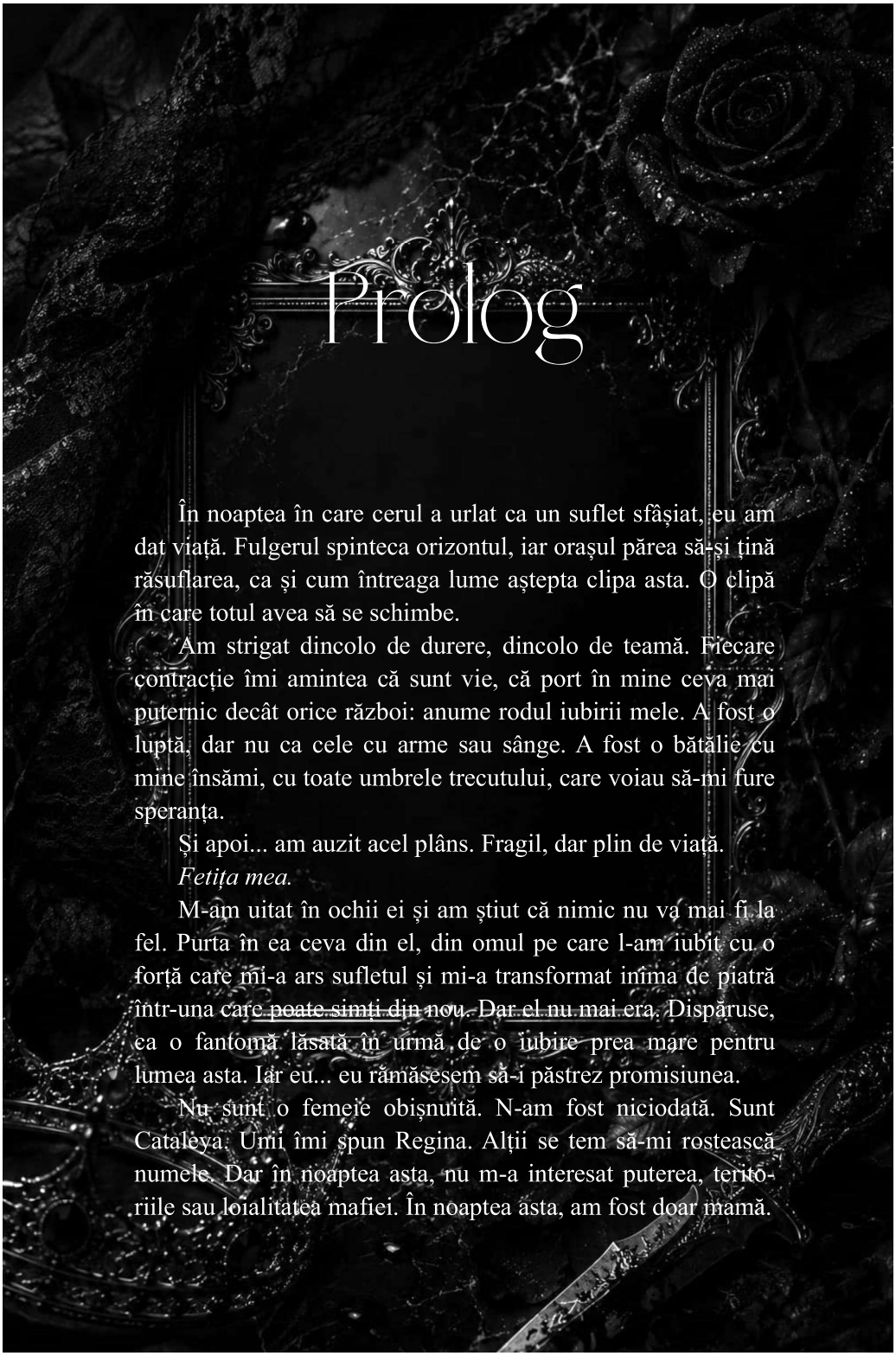
Nu-ți spun că drumu-i drept și lin.
Și toate-s spre a fi atinse…
Plângi, râzi, ridică-te sublim,
Căci plasele demult au fost întinse.

Dar cum al meu sânge, curge și la tine-n vene,
Știu că puterea mea, te va ține trează.
Căci vei avea nevoie, va veni o vreme
Copila mea, când viața-și ia ce-și datorează.

Un singur lucru-ți cer, iubita mea copilă,
Să nu uiți niciodată de sfânta ta credință!
În inima ce n-o vreau plină de milă,
Ud-o cu lacrimi! Transform-o-n dorință!

Că EU și TU, vom fi mereu un TOT,
Chiar dacă pașii te vor depărta.
Și-ți voi da drumul să zbori, de pot.
De nu, te rog nu mă certa…

Că-mi este greu să-accept că ai crescut,
Că nu mai am mărgele din ale tale brațe.
Aș vrea mereu să o luăm de la-nceput,
O viață… înc-o viață și înc-o viață…

Prolog

În noaptea în care cerul a urlat ca un suflet sfâșiat, eu am dat viață. Fulgerul spinteca orizontul, iar orașul părea să-și țină răsuflarea, ca și cum întreaga lume aștepta clipa asta. O clipă în care totul avea să se schimbe.

Am strigat dincolo de durere, dincolo de teamă. Fiecare contracție îmi amintea că sunt vie, că port în mine ceva mai puternic decât orice război: anume rodul iubirii mele. A fost o luptă, dar nu ca cele cu arme sau sânge. A fost o bătălie cu mine însămi, cu toate umbrele trecutului, care voiau să-mi fure speranța.

Și apoi... am auzit acel plâns. Fragil, dar plin de viață.

Fetița mea.

M-am uitat în ochii ei și am știut că nimic nu va mai fi la fel. Purta în ea ceva din el, din omul pe care l-am iubit cu o forță care mi-a ars sufletul și mi-a transformat inima de piatră într-una care poate simți din nou. Dar el nu mai era. Dispăruse, ca o fantomă lăsată în urmă de o iubire prea mare pentru lumea asta. Iar eu... eu rămăsesem să-i păstrez promisiunea.

Nu sunt o femeie obișnuită. N-am fost niciodată. Sunt Cataleya. Unii îmi spun Regina. Alții se tem să-mi rostească numele. Dar în noaptea asta, nu m-a interesat puterea, teritoriile sau loialitatea mafiei. În noaptea asta, am fost doar mamă.

Dar știu… sângele vărsat își cere mereu tributul. Lumea în care trăiesc nu cunoaște inocența. Și fetița mea, lumina mea, deja e vânată. Nu pentru ce a făcut, ci pentru cine este.

Și dacă va trebui să ard lumea din temelii ca s-o apăr, așa să fie.

Pentru că acum, nu mai lupt pentru mine. Acum, lupt pentru ea.

Din dragostea noastră născută în întuneric, s-a ivit un licăr de speranță. Un suflet pur într-o lume pătată. Dar în umbra bucuriei, pericolul nu doarme, iar eu știu: Tot ce am mai scump, a început deja să fie vânat.

Pentru că în sângele fetiței nu curge doar iubirea, ci și moștenirea unui imperiu.

Capitolul 1

Cataleya

„Nu renaști din lumină, ci din cenușa durerii.”

O lumină albă, crudă, îmi arde pleoapele chiar înainte să deschid ochii. Nu e caldă ca soarele dimineții, și nici liniștitoare ca razele filtrate prin perdeaua casei mele. E rece. Nemiloasă. Ca un reflector de interogatoriu.

Aerul are gust de metal, sânge uscat și dezinfectant ieftin. Mă învăluie, îmi intră în nări și îmi provoacă greață. În jurul meu, liniștea e spartă doar de un bip sacadat, mecanic, sunetul unei inimi care încă refuză să se oprească. A mea.

Încerc să-mi mișc mâna, dar e prinsă. O perfuzie, rece ca gheața, pulsează în venă cu o lentoare crudă. Mușchii nu răspund. Corpul meu e o carcasă grea, străină, rănită. Mă doare numai dacă mă gândesc. Dar sunt vie.

Trag aer cu greu. Mă dor coastele. Mirosul, lumina, sunetele, totul e prea mult. Și totuși, prea puțin ca să înțeleg unde sunt. *De ce* sunt.

Apoi îl văd. O siluetă stă nemișcată pe un scaun, la câțiva pași de pat. Pare o statuie din fum și oțel. Mă fixează cu niște ochi întunecați, aproape negri, care par că mă dezbracă de toate măștile. Are o frumusețe ciudată, aproape dureroasă, o frumusețe rece, sculptată în piatră.

Are în jur de treizeci de ani, dar poartă privirea unei vieți trăite în umbra unui monstru.

— Bună, spune cu o voce joasă, catifelată, dar tulburător de rece. E o voce de bărbat care a văzut prea mult, a tăcut prea mult, a simțit prea puțin. Eu sunt Alvaro, adaugă după o clipă de tăcere, ca și cum mi-ar fi oferit mai întâi timp să-i cântăresc cuvintele. Tatăl meu te-a adus aici… Pentru moment.

Pentru moment. Două cuvinte care rănesc mai adânc decât lama.

— Mai târziu nu știu ce se va întâmpla cu tine. Dar dacă te-a adus aici, înseamnă că ești importantă pentru el. Foarte importantă.

Îmi încleștez maxilarul. Numele lui... *tatăl lui.* Nu poate fi decât unul: Cezar Calderon.

Deci n-am scăpat. N-am câștigat. Doar am supraviețuit. Din nou. Viața nu-mi dă pace. Nu-mi oferă eliberare, doar noi labirinturi.

Mă forțez să vorbesc. Vocea mea e o rană deschisă:

— Unde... sunt?

Alvaro nu se apropie. Pare atent la fiecare detaliu, ca un om care a învățat să anticipeze pericolul dintr-o privire.

— Într-un loc sigur. Pentru tine și pentru el. Nimeni nu te va găsi aici. Nici Maximilian Santori, nici protectorul tău. Nimeni.

Aud numele lui Max în minte ca o rugăciune rostită prea târziu.

Max...

Unde ești? Ai supraviețuit? Ai crezut ce s-a întâmplat? Ai crezut... că te-am trădat?

— De ce nu m-a omorât? șoptesc, privind tavanul gol, ca și cum acolo s-ar ascunde vreun răspuns. De ce încă trăiesc?

Alvaro face un pas spre mine, dar se oprește. Ezită. E ciudat. Un om ca el nu ezită decât dacă e prins între loialitate și conștiință.

— Pentru că moartea e prea ușoară. Tatăl meu vrea altceva. Vrea ca Santori să creadă că ești moartă. Că ai ales să-l trădezi fără să-i spui cum și de ce. Că ai abandonat tot. Dragostea, lumea lui, jurământul vostru. Vrea să-l sfărâme și să te privească în timp ce îl transformă în cenușă.

Închid ochii. O imagine îmi explodează în minte: Max în genunchi, ținându-se de piept, cu privirea pierdută. Dacă el chiar... dacă el crede...

Nu! Nu va crede!

— Nu va cădea în capcana asta. Ne cunoaștem. Am sângerat împreună.

Alvaro zâmbește, dar e un zâmbet amar, aproape trist.

— Oricât de puternic ar fi un bărbat, o minciună spusă destul de bine, poate deveni adevăr. Tatăl meu știe să mintă. Știe să însceneze. Are înregistrări, imagini pe care le va livra. Santori va vedea tot ce trebuie ca să creadă că te-ai vândut. Și va cădea, întotdeauna așa se întâmplă.

— Nu… șoptesc din nou, dar vocea mea tremură.

În mine se naște o tăcere furioasă. O liniște care țipă. O ură albă, tăcută, care fierbe în sânge. Nu am voie să cedez. Nu acum.

Îl privesc din nou pe Alvaro.

— Și tu? Ce rol joci în teatrul ăsta? Călăul care șterge lacrimile? Sau fiul milos care speră să se spele de păcate având grijă de o prizonieră? spun, iar vocea mea taie aerul dintre noi ca o lamă subțire, ascuțită, dar încărcată cu tot veninul pe care nu mi l-am permis până acum.

Privirea lui se întunecă. Tăcerea care urmează e apăsă-

toare. Când vorbește, o face cu o sinceritate cruntă:

— N-am ales să fiu fiul lui Cezar Calderon. Dar am ales să trăiesc. Iar supraviețuirea, în lumea noastră, cere tăcere, complicații, obediență. Se apropie, cu pași lenți. Își pune mâinile în buzunare și se uită direct în ochii mei. Dar tu... m-ai făcut să mă întreb ceva ce n-am mai avut curaj să gândesc de ani buni. Dacă o femeie, rănită, umilită, trădată, încă mai poate lupta, atunci ce scuză mai am eu?

Îi răspund fără să clipesc:

—Nu-ți ofer opțiuni, îți ofer un pact. Ori mă ajuți, ori dispari din calea mea. Dar ține minte: dacă alegi să rămâi, pregătește-te pentru cenușă. Într-o zi, voi ieși de aici, iar imperiul lui Calderon va arde începând cu tot ce îi este mai drag. Chiar dacă acest lucru te include și pe tine. Rostesc cuvintele cu ultimele puteri care mă mai țin în viață.

Alvaro mă privește lung. În ochii lui apare ceva nou. Nu e milă. Nici dezgust. E admirație.

— Atunci nu o să te opresc, șoptește. Dar nici nu pot să-ți promit că nu va fi prea târziu.

Îl privesc în tăcere, în timp ce se întoarce la scaunul lui și își aprinde îngândurat o țigară.

În pieptul meu arde o rugăciune. Nu pentru salvare, ci pentru răzbunare. Pentru adevăr. Pentru Max. Pentru tatăl meu. Pentru familia mea.

Încă nu s-a terminat. Ba mai mult, începe din nou.

Îl studiez pe Alvaro. Stă acolo, aproape nemișcat, cu o expresie calmă, poate chiar absentă, dar ochii lui... ochii lui spun altceva. Nu e un om obișnuit. Nu are nimic din haosul obișnuit al celor care care doar execută ordine. Nu, el gândește, măsoară, cântărește. Știe mai multe decât spune. Asta mă sperie cel mai mult.

Am deschis ochii și totul a fost... greșit. Camera asta. Aerul ăsta prea steril, prea rece, prea controlat. Nu e un loc în care ești găzduit. E un loc în care ești ținut captiv. Iar Alvaro, nu e un simplu paznic, nu. El e piesa din tabloul ăsta, care va decide dacă trăiesc sau mor, fără să ridice măcar un deget.

Dar cine e el cu adevărat? Ce rol joacă în rețeaua lui Calderon, pe lângă faptul că este fiul lui? Ce planuri are acest om cu mine? De ce m-au vrut vie?

Calderon... chiar și numele lui sună a pericol. Nu e un criminal banal, e un păianjen. Țese, așteaptă, prinde. Totul e control. Dacă m-a adus aici, e pentru că are un scop clar. Știe cine sunt. Poate vrea ceva ce am. Sau poate doar vrea să mă transforme într-o pârghie. Un pion.

Dar pionii pot deveni regine dacă știu când să se miște. Iar eu sunt o regină.

Trebuie să scap. Nu am voie să cedez. Nu acum. Nu când tot ce m-a învățat tata și tot ce mi-a spus Max ar putea face diferența între viață și moarte.

Îmi amintesc vorbele tatei:

„Închisoarea e în capul tău. Fă-o suficient de mare și o vei simți chiar și cu porțile larg deschise. Fă-o suficient de mică și poți fugi chiar și cu lanțuri la picioare.”

El știa. Știa că va veni o zi în care va trebui să rezist. În care singura armă pe care o voi avea va fi mintea mea. Mintea mea și credința.

Doamne, nu știu cât voi fi aici. Nu știu dacă voi mai ieși vreodată. Dar dacă Tu m-asculți, dă-mi puterea să nu cedez. Ajută-mă să-mi păstrez mintea limpede. Să nu-mi pierd speranța. Să pot vedea adevărul dincolo de ceea ce-mi arată ei. Pentru că aici, orice poate fi o capcană.

Și Alvaro... dacă are vreo slăbiciune, trebuie să o găsesc.

Nu să-l atac cu forță, ci cu înțelepciune.

Cum să mă port cu el?

Trebuie să par controlată. Curioasă, dar nu prea. Supusă, dar nu umilă. Suficient de tăcută să mă creadă frântă, dar suficient de prezentă să mă observe. Să creadă că mă poate modela. Că mă poate folosi. Să-mi deschidă porțile fără să-și dea seama.

Să mă apropii de el, dar subtil. Să fiu atentă la tonul lui, la privirile, la cuvintele pe care le alege. Ce evită să spună? Ce spune prea des? Ce cuvinte îi trădează loialitatea? Cine e el pentru Calderon? Un fiu? Moștenitorul? Un monstru?

Dacă îi pot trezi o umbră de îndoială, o fisură cât de mică... o pot mări.

Dar nu cu furie. Nu cu ură. Cu încredere mimată. Cu vulnerabilitate calculată. Dacă îl pot face să mă vadă ca om, nu ca pe o amenințare. Dacă pot trezi ceva în el, o brumă de umanitate...

Atunci pot să-l transform în aliat. Chiar și aliații impuși de împrejurări pot schimba un război.

Unde sunt? Asta e cheia. Tot ce fac acum, trebuie să urmărească un singur scop: să aflu unde sunt. Nu cât timp am fost inconștientă, nu ce planuri au ei.

Unde mă țin? Pentru că atunci când știi unde ești, poți să vezi o hartă. Și când ai o hartă, poți să găsești o ieșire. Și când ai o ieșire... *ai o șansă.*

Îmi aduc aminte de Max, de zâmbetul lui. Cum îmi zicea mereu că lumea nu e făcută doar din fiare și lanțuri, ci și din oameni care uită că pot alege. Poate Alvaro a uitat. Poate pot să-i aduc aminte.

Dar trebuie să rezist. Nu doar azi, nu doar mâine, ci oricât va dura.

Dacă mă voi teme, ei vor ști. Dacă voi plânge, ei vor simți. Dar dacă voi părea calmă, dacă voi face din calm armă... atunci poate, doar poate, îi voi învinge.

Doamne, nu-mi cere să fiu eroina poveștii. Ajută-mi doar să fiu vie suficient cât să o scriu.

Mă întorc și-l privesc pe Alvaro care stă pe scaun, aproape de perete, cu brațele încrucișate peste pieptul lat. Îl verific din priviri, încercând să descifrez masca de gheață de pe chipul lui. Pare calm, însă tensiunea din umerii lui îl trădează. Hotărăsc să rup tăcerea, cu vocea slabă, dar cu ochii fermi, fixându-i pe ai lui:

— E ciudat. Când te-am văzut prima oară, am crezut că ești unul dintre ei. Dar acum, nu mai sunt așa sigură.

— Poate că nu ar trebui să fii sigură de nimic aici. Siguranța e periculoasă, răspunde el cu o voce joasă, aspră, care pare să zgârie liniștea încăperii.

— Asta sună ca ceva ce ți-a spus cineva, nu ce gândești tu, îi întorc eu replica, simțind cum adrenalina îmi alungă treptat slăbiciunea din oase. Ce ți-a spus tatăl tău despre încredere?

Alvaro tresare subtil, o fracțiune de secundă în care controlul lui perfect se fisurează, dar nu spune nimic câteva clipe, privindu-mă de parcă aș fi o enigmă pe care nu vrea să o dezlege.

— Mult prea multe. Și toate au un preț. Aici nu e loc pentru naivitate, rostește el în cele din urmă, iar cuvintele lui sună ca sentința unui om care a plătit deja acel preț.

— Atunci de ce încă vorbești cu mine? Ar trebui să mă ignori, să mă lași să mă pierd în întunericul ăsta steril. Dar nu o faci. De ce? insist eu, aplecându-mă ușor spre el, forțându-l să mă vadă cu adevărat.

— Să zicem că am fost curios. Voiam să văd cât de repede

începi să cedezi. Dar pari... mai lucidă decât sperau unii, mărturisește el, iar în ochii lui întunecați sclipește pentru prima dată ceva ce seamănă cu respectul.

— Poate am fost crescută pentru astfel de situații. Sau poate îmi e frică să înnebunesc. Cine știe? spun eu cu un zâmbet amar care nu-mi ajunge în priviri. Dar tu, tu nu ești ca restul. Pari... deziluzionat. Dezgustat, chiar. De ce?

Se întoarce încruntându-se spre mine, iar aura lui de pericol devine aproape palpabilă.

— Ți se pare că suntem la o sesiune de terapie?

— Nu. Dar totuși, și terapeuții au fost, la început, doar oameni care voiau să înțeleagă. Asta vreau și eu, îi răspund cu o sinceritate tăioasă. Vreau să înțeleg ce se întâmplă cu mine. Cu locul ăsta. Cu tine. Cu Calderon. E adevărat ce se spune despre el?

— Depinde ce ai auzit, zice el scurt, ridicând o barieră invizibilă între noi.

— Că a început cu un vis. Că voia să „curețe" lumea. Să o reconstruiască. Că tatăl tău a fost creierul din spatele afacerii. Dar, visele se transformă, nu? Mai ales când puterea devine mai importantă decât scopul, continui eu, analizându-i fiecare reacție a feței.

Alvaro își mișcă ușor maxilarul, un gest reflex care trădează o furie mocnită sub suprafață.

— Ai citit prea multe povești. Aici, visătorii mor primii, îmi taie el elanul, ridicându-se parțial din umbră.

— Dar tu n-ai murit. Deci nu ești visător? îi arunc întrebarea în tăcerea care se așterne între noi.

Urmează o liniște lungă, apăsătoare, în care doar respirațiile noastre se mai aud. Îmi cobor vocea până la un murmur și îl întreb fără ocolișuri, căutându-i sufletul prin privire:

— Spune-mi, Alvaro, tu chiar crezi în ce face tatăl tău? Sau pur și simplu n-ai mai avut de ales?

— Crezi că poți afla adevărul doar punând întrebări? mă provoacă el, deși vocea lui și-a pierdut din asprime, devenind aproape vulnerabilă.

— Nu. Dar dacă pui destule, adevărul se strecoară printre răspunsuri. Sau printre ezitări. Ca acum, îi șoptesc eu, simțind cum distanța dintre noi se micșorează fără ca niciunul să facă vreun pas.

Cu un surâs rece, care nu-i îndulcește deloc trăsăturile, se apropie de pat și mă privește adânc în ochi, forțându-mă să-i susțin privirea arzătoare.

— Ai limba prea ascuțită pentru o prizonieră.

— Și tu ai inima prea vie pentru un soldat, îi răspund fără să clipesc, simțindu-i parfumul amestecat cu mirosul de tutun. Spune-mi doar atât. Ești cu ei, sau ești doar înăuntru? Pentru că dacă e a doua variantă, poate avem un dușman comun.

Cu o voce joasă, care îmi trimite fiori pe șira spinării, se apleacă spre mine, până când buzele lui sunt la doar câțiva centimetri de urechea mea:

— Nu contează ce sunt eu. Contează ce vei face tu, când vei afla unde ești cu adevărat.

— Ce vrei să spui? întreb cu răsuflarea tăiată, dar el deja se retrage în defensivă.

Se ridică brusc și pleacă spre ușă, lăsând în urmă un gol rece. În prag, se oprește fără să privească înapoi și spune:

— Asta nu e o închisoare. Nu încă. Dar dacă vei continua să sapi, s-ar putea să-ți dorești să fi fost una.

Ușa se închide în urma lui și rămân singură, cu respirația grea și gândurile ascuțite, conștientă că sunt mai aproape de adevăr, dar și de pericol, iar tăcerea din cameră devine cel mai

amenințător zgomot dintre toate. Totul e prea alb, prea ordonat, de parcă fiecare colț ar fi un avertisment că nu am voie să cedez.

Nu o să cedez. Nu o să plâng. Nu o să cerșesc. O să-i întind o mână lui Alvaro, dar în minte voi ține mereu o armă. Chiar dacă e doar o armă din cuvinte.

Pentru că asta e lupta acum. O luptă cu umbre, minciuni, zâmbete false și gânduri tăioase.

Iar eu... eu voi fi focul care nu mai poate fi stins.

Mă trezesc greu. Capul îmi vibrează, ca și cum cineva mi-a scufundat creierul într-un clopot de metal. Pleoapele mi se lipesc, dar voci ridicate mă forțează să le deschid.

Nu pentru că aș vrea.

Pentru că n-am încotro.

Pentru că vorbesc atât de tare că ar trezi și morții din groapă.

Vocea lui Alvaro este îndreptată spre cineva. Furios, dar totuși controlat.

— N-ai cum să fii sigur! Nu ești Dumnezeu! Vrei să-mi spui că n-ai greșit niciodată? Că n-ai interpretat greșit un rezultat?

Cealaltă voce este calmă, dar fermă:

— Alvaro, îți spun pentru ultima oară. Nu e o presupunere. Este un diagnostic. Analizele sunt clare. Nu a fost expusă accidental unui asemenea control. E intenționat, șefu' a vrut să se asigure. Nivelurile nu mint.

Îmi ia câteva secunde să înțeleg.

Sunt... trează. Dar nu complet. Trupul îmi e greu, parcă legat de saltea. Gura mi-e uscată. Nu pot vorbi, dar aud. Și asta e tot ce contează acum.

— Tata a dat ordinul?

— Nu e treaba ta. Eu doar raportez ce găsesc. Dacă vrei să afli cine a decis asta, vorbește cu șefu'.

Șefu'… Calderon. Automat, sângele mi se răcește.

Ce-a decis? Ce mi-au făcut?

Cu ton scăzut, dar tremurând de furie, Alvaro îi spune:

— Ai spus că e doar la început? Că nu este avansată? Este totul în regulă, mai ales prin câte a trecut?

— Da, totul este așa cum ar trebui să fie, răspunde bărbatul, deja pierzându-și controlul.

— El vrea să intervii în vreun fel pentru a opri asta? întreabă Alvaro cu o ușoară notă de frică în glas.

— Nu. Corpul ei nu va rezista unei asemenea intervenții.

Ce?! Toate informațiile pe care le aud îmi fac inima să bată cu putere. Simt cum respirația mi se scurtează. Ce se întâmplă? Nu mă simt ca și cum aș fi pe moarte, dar totuși ei așa îmi dau de înțeles.

Nu sunt o novice. Tata m-a învățat destule despre otrăvuri, expuneri lente, metode de control prin toxine.

Mi-au dat ceva. Ceva care să mă slăbească, nu să mă omoare imediat. O sentință cu termen necunoscut.

Eu... nu știu dacă sunt pe moarte. Nu încă. Dar sunt pe marginea unei prăpăstii în care tot ce însemn poate fi spălat, transformat sau șters.

Dacă nu scap, nu va mai fi nevoie să mă omoare.

Îl simt pe Alvaro că se apropie de pat. Poate crede că dorm. Poate vrea să-mi spună ceva. Sau poate nu mai știe nici

el ce vrea.

Dar eu știu.

Trebuie să acționez. Acum, mai mult ca niciodată. Să-l forțez să aleagă. Să vadă cu ochii lui ce devine dacă tace.

Pentru că altfel...

N-o să mai fiu niciodată capabilă să lupt.

— Ți-am spus, Alvaro, n-am greșit! exclamă el, cu o voce care tremură între entuziasm și teroare. Rezultatul e clar. Am făcut testele de două ori, la cererea tatălui tău. Știa ce caută. Și s-a confirmat! se răstește bărbatul, ridicând tonul într-un mod aproape isteric, trădând clar că răbdarea lui a ajuns la final și că presiunea la care este supus l-a adus în pragul colapsului.

— Nu-i pasă că e slăbită, că abia respiră. Tot ce l-a interesat e dacă... se oprește, trecându-și mâna prin păr. Dumnezeule…

— I-am trimis deja rezultatele. Ești liber să comunici și tu ce vrei. Dar, repet, nu e o boală. Nu e otrăvită. Nu e pe moarte, continuă cel ce pare a fi medicul, cu o voce care a devenit brusc clinică, lipsită de orice urmă de empatie.

Se întoarce spre Alvaro, fixându-l cu o privire ce pare să cântărească greutatea dezastrului ce va urma.

— E doar însărcinată, Alvaro!

Un vuiet îmi explodează în urechi, un sunet alb care înghite orice alt zgomot din cameră. Pereții par să se strângă în jurul meu, iar aerul devine greu ca plumbul. Nu pot să respir. Simt cum inima îmi izbește coastele cu o forță sălbatică. Am auzit bine? Am înțeles bine?

— În aproximativ 12 săptămâni. Starea este bună. E slăbită, da, dar sarcina e stabilă. Să nu-i provocăm prea mult stres. Asta e tot ce pot recomanda, adaugă medicul pe un ton sec, strângându-și instrumentele cu mișcări mecanice, în timp ce

evită să-l mai privească în ochi pe Alvaro, ca și cum condamnarea mea ar fi fost deja semnată.

Alvaro rămâne împietrit. Pare că s-a transformat într-o statuie de sare. Stă cu spatele la mine, dar văd cum umerii lui se ridică și coboară într-un ritm sacadat. Tăcerea lui este mai asurzitoare decât vestea însăși.

— Afară! tună el deodată, iar cuvântul ricoșează din pereții goi ca un foc de armă, trădând o furie atât de mare, încât medicul aproape se împiedică în încercarea de a părăsi camera mai repede.

După ce ușa se închide cu un bufnet surd, Alvaro nu se întoarce spre mine imediat. Îl văd cum își trece o mână prin păr, strângându-l în pumni, un gest de o frustrare brutală. Eu rămân acolo, pe pat, simțind cum lumea pe care o cunoșteam s-a fărâmițat sub picioarele mele. Douăsprezece săptămâni. Trei luni de când viața mea a devenit un secret pe care corpul meu l-a păstrat fără să mă întrebe.

În cele din urmă, el se întoarce. Privirea lui nu mai e rece, ci e arsă de ceva ce seamănă cu teroarea pură, amestecată cu o posesivitate întunecată. Se apropie de pat cu pași mari și se oprește exact în fața mea, umbrindu-mă cu statura lui masivă.

Suntem singuri.

Eu, încordată ca un arc întins la maximum. Alvaro, cu spatele la mine. Nu știe că m-am trezit.

— E... adevărat? rostesc fără un gram de putere în voce.

El se întoarce brusc, cu ochii mari, aproape panicați.

— Cataleya, spune abia șoptit numele meu.

Cu respirația tăiată, privindu-l fix, îl întreb încă o dată:

— Sunt însărcinată?

Ezită. Își coboară privirea.

Apoi se apropie de pat și, cu o voce gravă, încărcată de

ceva ce nu reușesc să definesc, poate teamă, regret, milă? spune:

— Da. Medicul mi-a spus acum. A făcut testele, pentru că tata le-a cerut. Bănuia ceva. Credea că există o... posibilitate. Și s-a adeverit. Cataleya, ești însărcinată.

Timpul se oprește. Camera albă pare să se dilate, apoi să se închidă peste mine ca un sicriu. Nu simt nimic. Sau simt totul deodată.

Max. Îi aud vocea în minte. Îi văd zâmbetul. . Îi simt mâinile atingându-mă. Retrăiesc ultima noapte… plină de speranță, de iubire.

Acum, el e aici, în mine. Noi suntem aici.

O viață.

O viață care n-a cerut să vină, dar care există.

Încep să plâng, cu vocea spartă.

— Un copil... al meu... și al lui Max.

— Da.

Mă întorc pe o parte, strângând cearșaful în pumni. Plâng, dar nu simt doar durere. E un haos de bucurie și groază.

— Atunci fii atent, Alvaro. Dacă am de jucat un rol, o s-o fac. Dacă trebuie să zâmbesc, o să zâmbesc. Dacă trebuie să tac, o să tac, spun eu cu un glas care a pierdut orice urmă de fragilitate, devenind tăios și rece ca lama unui pumnal. Dar nu uita un lucru: sub acest rol, voi număra fiecare secundă până când îi voi vedea imperiul prăbușindu-se.

Alvaro mă privește lung, iar în ochii lui văd o admirație întunecată, o recunoaștere a forței pe care nici el nu credea că o posed.

— Asta e privirea care te va ține în viață, răspunde el cu o voce ce pare să vină din adâncul pieptului, în timp ce se îndreaptă de spate, recăpătându-și alura de soldat impenetrabil.

Dar ai grijă. Tatăl meu citește ura la fel de ușor cum alții citesc ziarul. Trebuie să îngropi tot ce simți atât de adânc, încât nici tu să nu mai găsești drumul spre acele sentimente.

— O să învăț, șoptesc eu, strângând cearșafurile în pumni până când degetele îmi amorțesc. Dar ce facem cu restul? Cu gardienii? Cu tatăl tău? Când mă va chema în fața lui?

— Nu te va chema. Va veni el la tine, mă avertizează, iar un fior de neliniște trece prin privirea lui de obicei stăpânită. Vrea să vadă cu ochii lui „moștenirea" lui Maximilian Santori. Vrea să vadă dacă ești o verigă slabă sau un scut.

— Și tu? Tu unde vei fi când el va trece pragul acestei camere? întreb eu, căutându-i cu disperare sprijinul în acea mare de incertitudine.

Alvaro face un pas spre ușă, dar se oprește și întoarce capul spre mine, lăsând lumina slabă de pe coridor să-i sculpteze profilul sever.

— Voi fi exact unde m-a antrenat să fiu: în dreapta lui, răspunde el cu un zâmbet amar care nu-i atinge ochii. Dar pentru prima dată în viața mea, brațul meu nu va fi acolo ca să-l servească pe el, ci ca să se asigure că nicio umbră nu se atinge de un suflet nevinovat fără permisiunea mea.

— Sper să ai dreptate, Alvaro. Pentru că dacă mă minți, nu va fi doar moartea mea la mijloc, îi spun eu, fixându-l cu o privire ce poartă greutatea unei promisiuni sângeroase.

— Nu te mint, Cataleya. În lumea asta, loialitatea se cumpără, dar trădarea... trădarea este singurul lucru care ne face să ne simțim liberi. Iar eu am obosit să fiu sclavul unui vis care nu-mi aparține, rostește el cu o hotărâre care mă face să cred, pentru o clipă, că avem o șansă.

Mă las pe pernă, închizând ochii pentru o secundă și ducându-mi din nou mâna la abdomen. Un gest mic, aproape

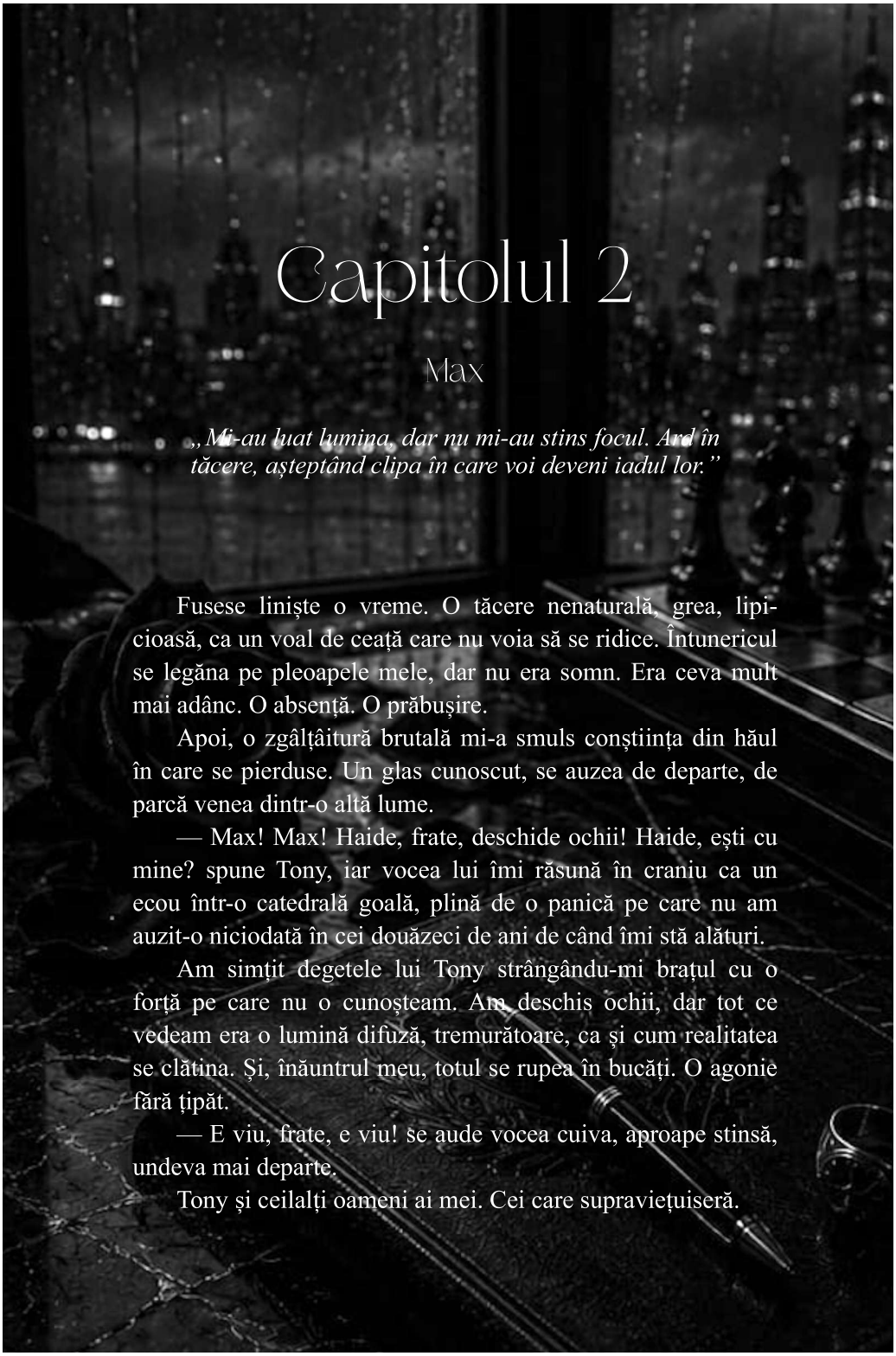
invizibil, dar care în acest spital din Medellín, a devenit cel mai mare act de rebeliune.

— Voi lupta Alvaro, cu ultima fărâmă de putere pe care o mai are de oferit acest corp distrus. De ce? Pentru că în mine crește ceva ce nici tatăl tău, nici toți soldații lui, nici toate armele lui nu pot controla. Și pentru el… Voi arde lumea.

Tăcere. A tăcut. A înțeles.

Pentru prima dată, în ochii lui nu era milă. Nu era teamă. Era respect.

Și poate... poate chiar speranță.

Capitolul 2

Max

„Mi-au luat lumina, dar nu mi-au stins focul. Ard în tăcere, așteptând clipa în care voi deveni iadul lor.”

Fusese liniște o vreme. O tăcere nenaturală, grea, lipicioasă, ca un voal de ceață care nu voia să se ridice. Întunericul se legăna pe pleoapele mele, dar nu era somn. Era ceva mult mai adânc. O absență. O prăbușire.

Apoi, o zgâlțâitură brutală mi-a smuls conștiința din hăul în care se pierduse. Un glas cunoscut, se auzea de departe, de parcă venea dintr-o altă lume.

— Max! Max! Haide, frate, deschide ochii! Haide, ești cu mine? spune Tony, iar vocea lui îmi răsună în craniu ca un ecou într-o catedrală goală, plină de o panică pe care nu am auzit-o niciodată în cei douăzeci de ani de când îmi stă alături.

Am simțit degetele lui Tony strângându-mi brațul cu o forță pe care nu o cunoșteam. Am deschis ochii, dar tot ce vedeam era o lumină difuză, tremurătoare, ca și cum realitatea se clătina. Și, înăuntrul meu, totul se rupea în bucăți. O agonie fără țipăt.

— E viu, frate, e viu! se aude vocea cuiva, aproape stinsă, undeva mai departe.

Tony și ceilalți oameni ai mei. Cei care supraviețuiseră.

Nu știam câți mai eram. Nici cine lipsea. Mintea mea refuza să facă socoteli. Înăuntrul meu era doar gol. O mare neagră. Și durerea. Durerea care era prea adâncă pentru a mai avea formă.

M-au ridicat fără să-mi dau seama când, cu mâinile lor grăbite, ferme, dar cu o ezitare tăcută. Ca și cum nu știau dacă mai aveau voie să mă atingă. Sau dacă voi reacționa. Dar eu nu mai reacționam la nimic.

Am fost împins în mașină. Ușile s-au închis cu un zgomot surd, care a răsunat în capul meu ca o lovitură de ciocan. Tony a urcat lângă mine. Mi-a pus o mână pe umăr, grea, dar caldă. Nu i-am vorbit. Nu am zis nimic.

Mașina a pornit. Străzile orașului se scurgeau pe lângă noi, dar eu nu le vedeam. Fiecare denivelare îmi zdruncina oasele, dar era ca și cum nu mai aveam corp. Doar o carcasă de carne și sânge în care un om încetase să mai existe.

Tony vorbea cu cineva. Nu le auzeam vocile, doar frânturi. Șoapte printr-o perdea groasă de abur.

— *... totul a luat foc…*

— *... Alexei e mort…*

— *... Cataleya… nu știm…*

Cataleya...

Numele ei a lovit ca o scânteie care aprinde un munte de vreascuri. Dar nici atunci nu am reacționat. Mă dureau până și gândurile. Mai ales ele. Mai ales cele cu ea. Simțeam că inima îmi bate doar pentru că trebuie, nu pentru că mai vrea.

Tony a început să-mi vorbească.

— Frate… știu că doare. Știu că e un haos în tine. Dar trebuie să ne ținem tari. Ajungem la depozit curând. E printre puținele locuri unde putem respira fără teama de a fi vânați.

L-am privit, dar nu vedeam decât un chip neclar, încadrat

de umbre. Vorbele lui nu aveau contur, ca o muzică ce nu mai avea linie melodică. Mi-am lăsat capul pe spătar și am închis ochii.

O clipă, poate o veșnicie.

Lângă mine, Tony tremura. Nu de frig, ci de furie și de frică. Puteam simți valurile de emoție izbucnind din el. Altcineva, cu mâinile sângerând, verifica pistolul. Totul părea că se destramă în jurul nostru, dar oamenii mei, cei rămași, erau acolo. Vii. Răniți, dar în picioare.

Și eu?

Eu nu știam dacă mai sunt. Dacă Max cel dinainte mai e în mine. Poate murise odată cu ea. Poate dispăruse în momentul în care Calderon a distrus tot.

Drumul spre depozitul nostru a fost lung, deși poate au trecut doar treizeci de minute. Sau o zi. Timpul nu mai avea valoare. Doar durerile, doar tăcerile dintre bătăile de inimă.

Când am ajuns în fața depozitului, am coborât fără să gândesc. Picioarele mele mergeau, dar nu eu le conduceam. Eram un robot. O fantomă care fusese om.

Tony a deschis ușa. A zis ceva, poate o înjurătură, poate o rugăciune. Am intrat înăuntru, iar aerul rece m-a lovit în față. Simțeam mirosul de metal, de umezeală, de arme.

— Aici stăm. Să vedem ce naiba mai putem salva! spune Tony, trădând frustrarea și neputința care fierbea sub pielea lui.

Și atunci am căzut. Nu fizic. Nu în genunchi. Ci înăuntru. Am căzut în mine, ca într-un abis fără fund. Cu un urlet mut. Cu ochii deschiși. Cu sufletul făcut țăndări.

Durerea era peste tot. În oase. În vene. În gâtul uscat. În fiecare bătaie de inimă.

Dar n-am spus nimic.

Am stat acolo, pe marginea patului de fier dintr-o cameră

întunecoasă, cu capul în palme, și am respirat. Încet. Tăcut. Ca să nu uit că sunt viu.

Și poate că, undeva, dintre ruinele acelei nopți, Max avea să se ridice din nou. Dar nu încă.

Aerul din depozit era rece și tăios, înțepându-mi pielea prin tricoul ud de transpirație. Betonul rece de sub tălpi, pereții goi, lumina slabă ce tremura de la un neon vechi, toate păreau decorul unei înmormântări care nu avusese loc. Sau poate că avusese. Doar că eu încă nu voiam să accept cine fusese îngropat.

Stăteam pe patul rece, cu coatele pe genunchi, privind în gol. Mi-era teamă să clipesc. Mi-era teamă că, dacă o făceam, nu aș fi văzut-o din nou pe Cataleya așa cum o lăsasem. Sau mai rău: nu aș mai fi văzut-o deloc.

Pași apăsați s-au apropiat. N-am ridicat ochii.

— Gata, frate, ajunge! Am auzit vocea lui Tony, ca un ciocan pe o nicovală de metal. Am tăcut. Ești Capo, Max. Nu ai voie să stai așa! Nu ai voie să te rupi!

Am rămas nemișcat. Vorbele lui ricoșau în mine fără să se agațe de nimic. Erau doar un ecou în întunericul meu.

A făcut câțiva pași în jurul meu. Îl simțeam. Fierbea. Și nu doar de nervi, ci și de frică, de neputință.

— Ai idee ce se întâmplă afară? *Familia* e în derivă. Oamenii așteaptă un semn. Se uită spre noi, spre tine! Iar tu stai aici ca și cum ai murit odată cu ea!

Nu l-am privit. Nu aveam putere. Nici voință.

Atunci, fără niciun avertisment, pumnul lui m-a izbit violent din lateral. Impactul mi-a răsucit capul într-o parte, iar durerea mi-a explodat în maxilar.Am simțit mișcarea, am auzit trosnetul, dar durerea fizică, nu era mai puternică decât cea din suflet.

Pentru că nimic nu putea să doară mai rău decât gândul că *ea* nu mai e.

Am întors lent privirea spre el. Ochii lui erau plini de furie, dar și de lacrimi neplânse. Tremura. Nu de frică. De disperare.

— TE. UITI. LA. MINE?! Te-am lovit, Capo, și n-ai clipit. Asta arată cât de frânt ești? Cât de terminat ai ajuns?

I-am răspuns cu o voce joasă, abia auzită.

— Nu doare, Tony. Nimic nu mai doare. Dar gândul că ea nu mai e... E ca un glonț înfipt adânc, care refuză să iasă. Mă omoară încet, dar n-am curajul să-l scot.

A inspirat adânc, și-a trecut mâna prin păr, apoi s-a așezat în fața mea. Stăteam față în față. Bărbat cu bărbat. Frate cu frate.

— Știu că doare. Și eu am pierdut. Și toți ceilalți. Dar tu ești Maximilian Santori. Ești Capo. Ești omul pe care l-am urmat în iad și-napoi. Dacă te pierdem și pe tine, s-a terminat! continuă el pe un ton care s-a frânt la final, trădând faptul că el nu luptă doar pentru organizație, ci pentru singurul frate care i-a mai rămas în viață.

Mi-am dus mâinile la față. Am simțit urmele sângelui uscat. Oboseala. Haosul. M-am ridicat cu greu, simțindu-mi genunchii grei ca plumbul.

— Jur că încerc, Tony. Jur! Dar nu știu cum să trăiesc fără ea. Fără vocea ei. Fără mirosul pielii ei dimineața. Fără râsul ăla scurt care mă făcea să uit de tot, spun eu cu o voce care se frânge lăsând să se vadă, pentru prima oară, ruina care a rămas în locul inimii mele. Cum să mai fiu lider? Cum să ridic o armă când tot ce vreau e să o strâng pe ea în brațe?

Ochii lui Tony s-au înmuiat pentru o secundă, o sclipire de compasiune umană care a dispărut la fel de repede cum apă-

ruse. Știa că mila nu ne va aduce victoria. A făcut un pas spre mine și a vorbit încet, clar, ca o ghilotină:

— O faci pentru că ea ar fi vrut. Pentru că, dacă ar fi fost aici, ți-ar fi spus să nu cazi și să-i faci să plătească pe toți!

Cuvintele lui m-au lovit direct în plex. Am simțit cum mi se strânge pieptul, o durere fizică atât de reală încât m-a forțat să mă destram. Lacrimile mi-au ajuns în gât, arzătoare, dar am strâns din dinți până când am simțit că se vor sfărâma. Nu puteam plânge. Un Capo nu plânge. Dar înăuntru, mă sfărâmam bucată cu bucată, transformându-mă în cenușă.

— Dacă mă ridic, Tony… dacă pun din nou mâna pe conducere… nu mai e cale de întoarcere. Va fi sânge. Va fi răzbunare. Și nu voi ierta pe nimeni, pronunț eu rar, iar tonul meu se schimbă, devenind o promisiune întunecată care pare să răcească aerul din cameră.

Tony a dat din cap, cu o lumină rece în privire.

— Atunci ridică-te, frate! Și hai să reconstruim totul, cărămidă cu cărămidă. Cu sângele nostru dacă trebuie! Familia are nevoie de tine. Noi avem nevoie de tine. Nu pentru ce ai fost, Max. Ci pentru ce poți să fii acum.

L-am privit intens fără să respir. Aerul părea mai greu decât înainte. Dar pentru prima dată, inima mi-a bătut puțin mai tare.

Mi-am ridicat bărbia, iar din privirea mea dispăruse orice urmă de ezitare.

— Sunt Maximilian Santori și răzbunarea va fi a mea!

Apusul ardea pe geamurile murdare ale depozitului ca o rană lăsată deschisă. Între pereții reci, am simțit pentru prima dată că aerul nu mai era o povară. Poate doar pentru că aveam din nou o țintă. O cale.

Tony s-a întors din camera alăturată cu pași apăsați. În mână avea telefonul. Privirea îi era tensionată.

— Au plecat. Toți. Calderon, restul oamenilor lui. În noaptea asta, după ce totul a luat foc, au ieșit din țară. Informațiile spun că s-au întors în Columbia.

Am simțit cum sângele mi se înfierbântă. Respirația mi s-a accelerat, dar nu m-am lăsat dus de impuls. Nu acum. Nu îmi mai permiteam să fiu Max cel distrus. Eram din nou Capo. Și aveam nevoie de fiecare părticică din mintea mea pentru a putea lupta.

— Confirmat? am întrebat.

— Confirmat. Avion privat, două escale. A aterizat lângă Medellín, raportează Tony, în timp ce degetele lui zboară pe ecranul telefonului, urmărind ultimele coordonate ale zborului.

— Bine. Atunci... diseară ne strângem toți. Fiecare om din Familia. Vreau un raport complet: arme, oameni, rute de acces, tot ce avem în Columbia. Vreau o hartă în timp real a iadului în care vom intra.

Am spus-o pe un ton calm, de o tărie care l-a făcut pe Tony să se oprească. Până și aerul părea să aștepte următorul cuvânt.

— Diseară? Aici? întreabă cu o urmă de ezitare în privire.

— Nu. Prea expus. Ne vedem la Vila Nord, cripta veche, camera subterană. Doar noi. Restul să păzească împrejurimile. Fiecare om de încredere să fie înarmat. Cine mișcă greșit, moare pe loc, am ordonat eu, fixându-l cu o privire atât de lipsită de emoție.

Tony a zâmbit amar.

— Capo, bine ai revenit!

Am dat din cap. Am început deja să scriu în minte planul, structura, totul. Am înviat în foc, dar focul nu mai era în afara mea. Acum ardea înăuntru.

— O să le dăm iadul pe care îl merită, frate. Pentru toți ai noștri... și pentru ea, a spus Tony.

M-am întors, privind umbrele care dansau pe peretele depozitului.

— Pentru Cataleya. Pentru regina mea.

În timp ce ecoul numelui ei încă mai bântuia zidurile reci ale depozitului, la mii de kilometri distanță, în inima sufocantă a Columbiei, liniștea era cu siguranță mult mai ascuțită.

Stăteam pe marginea patului metalic, cu o țigară aprinsă uitată între degete. Fumul urca în tăcere, la fel ca gândurile mele. O parte din mine se voia moartă. O altă parte începea să țipe. Și între ele, o întrebare care nu-mi dădea pace:

De ce nu a luptat?

Calderon… Ticălosul! Șarpele care se furișase ani de zile printre aliațele noastre. Dar n-a fost o execuție simplă. Nu. Nu a fost doar răzbunare. N-a tras să o omoare pe loc. A tras ca să mă facă să cred...

Poate că trăiește… Poate că zace într-o cameră întunecată dintr-un conac columbian, legată, rănită, dar vie. Poate că inima ei încă bate cu acel foc care a aprins în mine lumea asta blestemată.

Mi-am trecut mâna peste față. Respiram greu. Am vrut să

urlu, dar Capo nu urlă. Capo adună. Calculează. Așteaptă.

Dar sufletul meu... sufletul meu era un câmp minat.

„Dacă o ține captivă... Dacă e folosită împotriva mea... Dacă...”

Am închis ochii.

Nu! Nu pot trăi cu *„dacă”*.

Ori o salvez, ori răzbun fiecare picătură din sângele ei.

Am ridicat privirea spre tavanul scund. Am rostit încet, cu vocea tremurând, un jurământ care ar putea să mă ardă din interior:

— Cât voi fi în viață... am să-l găsesc. Am să distrug tot ce iubește. Am să-i calc în picioare imperiul. Iar dacă Cataleya trăiește... Dumnezeu să-l aibă în pace. Căci eu n-am să iert. Eu n-am să uit. Și cât voi mai trăi pe acest pământ nenorocit am să lupt pentru ea, sau pentru amintirea ei.

Și cuvintele astea nu au fost doar o promisiune.

Au fost începutul războiului.

Subsolul Vilei Nord era rece și tăcut. Betonul fisurat și lumina difuză de la becurile industriale creau o atmosferă de buncăr. Căldura nu venea de la pereți, ci de la energia strânsă în camera aceea. Fiecare om prezent acolo era o legendă a lumii din umbră. Generali, veterani, monștri ai războiului. Într-un cuvânt, Familia.

Pe masa lungă din oțel masiv tronau dosare, hărți, tablete cu date din satelit și carnete cu nume tăiate.

Eu stăteam la capătul mesei, în picioare. Țineam capul

sus, dar aveam ochii roșii de nesomn și ură. Mâinile îmi tremurau ușor, dar nu de frică. De nerăbdare.

— Au trecut trei zile, am început. Trei zile de când Calderon e în Columbia. Trei zile în care nu am aflat nimic despre Cataleya. E timpul să pornim căutările.

Tony a aprobat scurt din cap.

— Avem două piste confirmate, zise el. Ferma din nordul Medellínului și vila izolată din pădurile de lângă Guatapé. Trei oameni de-ai noștri sunt deja acolo, se dau drept traficanți locali. Au transmis că s-a întărit paza. S-a schimbat ritmul. Calderon așteaptă ceva.

— Pe noi probabil, am spus cu gheață în glas. Perfect. Să-l întâmpinăm cum se cuvine. Cu moarte!

Un murmur de aprobare s-a întins în încăpere. Dar atunci, bătrânul Ivan, unul dintre primii generali ai tatălui meu, s-a ridicat. Era un urs bătrân, cu barba albă și ochii mici, dar cu o privire ascuțită. Omul care supraviețuise la patru trădări și două masacre.

— Maximilian... Capo. Lasă-mă să vorbesc, rosti el cu o voce puternică, care purta în ea greutatea a zeci de ani de violență.

Toți au tăcut. I-am făcut semn.

— Te înțeleg. Am pierdut o femeie și eu. Când eram tânăr, am răsturnat orașe întregi pentru ea. Dar, de data asta, trebuie să gândești. Calderon vrea exact asta. Să te pornești orbit de furie. Are terenul, are oamenii, are timpul. Dacă intrăm acum, ne așteaptă. Nu o să ieșim întregi, avertizează el, privindu-mă fix, fără să se lase intimidat de aura de moarte care mă înconjura.

Am simțit cum pumnii mi se strâng pe marginea mesei.

— Și ce propui? Să stau aici, în timp ce moartea reginei

tale nu e răzbunată? Poate nu e moartă și o ține captivă. S-o las să moară de foame într-un subsol? Să moară torturată? O să stau și o să aștept? Nu pot, Ivan! NU. POT! am explodat eu, ridicându-mă brusc și clocotind de furie.

Ivan nu e la fel de mulțumit.

— Tocmai de-asta trebuie să așteptăm. Tocmai pentru că o iubești așa. Nu-ți mai permite să greșești, replică el cu o calmitate exasperantă, care mă face să simt cum îmi pierd mințile.

— Poate că e prea târziu să așteptăm! urlu la el.

Tony s-a ridicat de pe scaun. Calm, dar cu o durere vizibilă în privire.

— Max, frate, știu că simți că lumea asta s-a prăbușit. Și s-a prăbușit. Dar nu uita cine e ea. Cataleya nu e o femeie oarecare. Nu e o victimă. E regina. Regina noastră. A evadat din mâinile cartelului Bratva când nici diavolul nu putea fugi de acolo. Si eu simt că e vie. Simt asta. Tu o simți. Are sângele ăsta, al nostru. E acolo și se luptă, frate. Nu numai pentru viață, ci și pentru tine, spuse el, punându-mi o mână grea pe umăr, încercând să mă ancoreze în realitate.

Am închis ochii. O vedeam în minte. Sângele de pe trupul ei care țâșnea în urma împușcăturii. Ochii încă aprinși. Înspăimântați, dar fermi. Nu, ea nu e victima! E luptătoarea. Regina. Regina mafiei. A mea. Trebuie să fie vie! Trebuie!

— Atunci... așteptăm? am întrebat printre dinți, simțind gustul amar al propriei neputințe.

Ivan a continuat:

— Nu stăm. Supraveghem în tăcere, ca umbrele. Trimitem spioni. Plătim sânge cu sânge. Ne infiltrăm. Când va veni momentul, vom fi acolo. Și când lovim, îl ștergem de pe fața pământului. Nu doar pe Calderon. Pe toți ai lui. Și pe Bratva,

declară el, lovind masa cu palma pentru a sublinia sentința.

— Bratva... am repetat, ridicând ochii.

Tony a încuviințat.

— Aici e partea care trebuie discutată. De când a căzut Vladislav, au fost frământări. Dar acum, avem confirmarea: Aleksandr Dragunov a preluat controlul. Fiul cel mic. Rău ca noaptea. Organizat, cu relații în toată America, Asia și Mexic. Dacă Cezar Calderon a avut vreun ajutor să iasă atât de repede din țară... el a fost, explică acesta, desfășurând pe ecranul tabletei date ale noului nostru inamic.

— Vreau dosarul lui complet. Prieteni. Dușmani. Obiceiuri. Vreau poze din tinerețe. Vreau să știu ce mănâncă la micul dejun. Îl vreau, peliculă cu peliculă, am spus urlând.

Toți au aprobat. Am tras harta Columbiei pe masă. Am marcat cele două locații. Am tras trei linii. Trei trasee. I-am privit pe fiecare în ochi.

— De azi, fiecare inspirație a lui Calderon va fi numărată de noi. Fiecare pas pe care îl face, fiecare ușă pe care o închide, fiecare pahar din care bea, totul va fi urmărit. Vreau imagini din sateliți, drone, informatori, polițiști, prostituate, bucătari, gropari, oricine. Nimeni nu respiră lângă el fără știrea noastră, am dictat eu, vocea mea coborând într-un registru jos, periculos de calm.

Apoi am tăcut.

— Iar când vine momentul... îl zdrobim. Fără milă! Nu pentru bani. Nu pentru teritoriu. Pentru Cataleya! Rostesc numele ei cu o durere care mă sfâșie din nou.

Noaptea se lăsa greu peste bătrânul oraș. Stăteam în biroul meu de la Discovery, singur. Candelabrul aprins arunca umbre lungi pe pereți. Am luat în mâini poza ei... făcută în grădină, într-o dimineață, cu lumina căzând pe părul ei negru ca pana corbului.

Am dus poza la buze.

Unde ești, iubirea mea? Ești în viață? Îți amintești de mine? Îți amintești cum ai zis că n-ai nevoie de un salvator, pentru că tu ești furtuna?

Dar eu simt că nu pot respira fără tine.

Poate că nu ești moartă. Poate că el te-a luat tocmai pentru că știe cine ești pentru mine. Poate că vrea să mă rupă... bucățică cu bucățică.

Dar n-a înțeles un lucru Calderon: n-am să mă prăbușesc. N-am să ard în tăcere. Am să vin. Și-am să vin ca iadul.

Iar dacă ești acolo, iubirea mea, dacă ești rănită, dacă îți mai bate inima cât un fir subțire... să știi că vin.

Cât trăiesc pe pământul ăsta blestemat, nu te las.

Nu te las.

Undeva, acolo, poate în spatele zidurilor groase sau în mijlocul junglei columbiene, poate într-o cușcă subterană sau poate doar în întunericul unei camere reci... poate ea încă respiră. Poate că nu vorbește. Poate că nici nu vede. Dar trăiește. Simt asta... în durerea din pieptul meu, în fiecare bătaie a inimii care urlă numele ei.

Stăteam în birou, cu ochii pierduți într-un punct fix de pe perete. Aerul era greu. Paharul cu whisky era neatins. Gândurile mele nu mai aveau direcție, doar impulsuri: răzbunare, ură, disperare, speranță, din nou ură... și iarăși imaginea ei, prinsă undeva între viață și moarte.

Brusc, ca o scânteie, o voce din trecutul meu mi-a tresărit

în minte.

Angel... Tatăl ei.

Am sărit în picioare, aproape răsturnând scaunul.

— Angel! am rostit cu glas tare, ca o revelație.

El. Omul din umbră. Cel care știa mereu mai mult decât lăsa să se vadă. Tatăl Cataleyei, fantoma care trăia la granița dintre mafie și normalitate, dintre informație și război. Întotdeauna în control. Întotdeauna cu un pas înaintea tuturor.

Dacă există cineva care ar putea ști unde e ea... e el.

Am ieșit val-vârtej din birou. Pașii mei răsunau pe hol ca niște tunete. Am luat cheile de pe suport și am coborât scările fără să mă uit înapoi. Afară, noaptea era tăcută, dar în capul meu era haos.

Am urcat în mașină. Motorul a urlat trezindu-se la viață și cauciucurile au scrijelit asfaltul când am pornit. Farurile au tăiat întunericul cu violență. Mergeam cu 140 km/h pe un drum cu limita de 80, dar nu conta. Nu conta nimic, decât să-l văd. Să-i spun. Sau poate... poate știe deja?

Dacă a aflat și n-a făcut nimic? Dacă e supărat pe mine? Dacă mă învinuiește? Sau... dacă știa totul de la început?

Gândurile se învârteau în mintea mea ca o roată ruginită. Începusem să transpir. Nu de frică. De intensitatea momentului. Mâinile strângeau volanul până când au început să doară. Îi vedeam fața în minte, severă, tăcută, cu ochii ăia întunecați de parcă îți priveau direct în suflet.

Ajuns în fața clădirii și am oprit brusc.

Am coborât și am pășit spre intrare. Știam că mă vede deja. Știam că mă așteaptă, probabil cu mai multe arme decât pot eu purta. Dar nu-mi păsa.

Am apăsat butonul de la interfon și am spus doar atât:

— Maximilian Santori. Pentru Angel. E urgent. E despre

Cataleya.

O secundă. Două. Trei.

Zzzt, poarta s-a deschis încet, cu un oftat metalic.

Am pășit înăuntru.

Două siluete au apărut din umbră. Oameni de-ai lui. Fără arme la vedere, dar cu siguranță letale. M-au condus fără un cuvânt printr-un coridor întunecat, apoi într-o cameră imensă, cu pereți de piatră, ca o criptă modernă.

Și acolo era el.

Angel.

Stătea într-un fotoliu din piele, cu spatele drept, ca un om care nu obosește niciodată. Părul cărunt îi era pieptănat perfect. Cămașa albă, fără nicio cută. Și ochii... exact ca ai Cataleyei. Acum însă, mă priveau cu o liniște care mă sfâșia mai rău decât orice țipăt.

— Max, spuse el calm. Ai întârziat.

Am încremenit.

— Știi?

A închis ochii o clipă. Când i-a deschis, am văzut în ei o durere pe care doar un tată o poate purta.

— Ți-am lăsat fata în mâini. Ai făcut tot ce-ai putut, știu asta, dar e timpul să aflu totul. Fără filtre, fără orgolii, rosti el, iar cuvintele lui au căzut între noi ca niște pietre de moară, strivind orice scuză aș fi putut să spun în aceste momente.

Am inspirat adânc. M-am așezat pe marginea scaunului și-am început să-i povestesc tot. Ultima ei apariție. Atacul. Sângele. Fuga. Corpul ei luat de Calderon. Columbia.

Ochii lui rămâneau nemișcați, dar maxilarul i se încorda.

La final, n-a spus nimic pentru o vreme. Apoi:

— Dacă e moartă, îl vreau pe Calderon în bucăți. Dacă trăiește, o aducem acasă. Cu orice preț. Dar nu te grăbi. Nu o

face pentru tine, fă-o pentru ea, spuse el, iar tonul lui purta o asprime părintească ce mă făcea să mă simt din nou mic, un soldat rătăcit în propria lui răzbunare.

— Și dacă e captivă, Angel? Dacă nu mai avem timp? am întrebat, simțind cum disperarea îmi zgârie din nou pieptul, amenințând să mă lase fără suflare.

El s-a ridicat. Și, pentru prima oară, l-am văzut... ezitând.

— Cataleya nu e genul care așteaptă salvarea, Max. Și dacă a fost prinsă, va lăsa urme. Iar noi le vom urmări. Nu cu furie. Cu răbdare. Ca niște chirurgi. Pentru că, dacă ratăm, o pierdem definitiv. Mi-a pus o mână pe umăr. Ai încredere în fata mea. Și ai încredere în mine. Nu ești singur în asta.

Camera a rămas învăluită într-o lumină rece, albăstruie, ce părea să apese pe piele ca o mână de gheață. Eu stăteam aplecat, cu coatele pe genunchi și privirea pierdută într-un colț al podelei de beton. Angel, în fața mea, se mișca lent, calculat, parcă alegându-și cuvintele dintre gloanțele unui război care nu s-a încheiat niciodată.

După o tăcere grea, bătrânul a vorbit:

— Nu ți-am spus tot, Max… Pentru că nici eu n-am vrut să accept ce am primit.

Am ridicat încet privirea.

— Ce-ai primit? am șoptit eu, temându-mă de răspunsul care plutea în aer ca un nor de furtună.

Angel a oftat. Nu era genul care se temea de vorbe sau de oameni, dar în acel moment părea că fiecare silabă atârna de o amintire dureroasă.

— Cu o zi înainte de atac, am primit un mesaj de la ea. Nu ți l-a trimis ție. Mi l-a trimis mie. Și de-atunci, de fiecare dată când închid ochii, îl am pe retina, mărturisi el, iar ochii lui, acum umezi, căutau în întunericul camerei imaginea fiicei sale

pe care, poate, nu avea să o mai strângă niciodată în brațe.

S-a aplecat ușor peste birou, a deschis un seif mic din perete și a scos de acolo un telefon criptat, vechi, cu carcasa zgâriată de timp și cine știe ce alte secrete. A apăsat pe ecran, a intrat într-o aplicație cu o siglă necunoscută, și a pus telefonul în mâinile mele.

Pe ecran s-a deschis un mesaj scurt, dar fiecare cuvânt era ca un cuțit în piept.

„Nu uita niciodată ce ai creat, tată. Orice se va întâmpla, voi fi mereu arma mortală care va învinge totul. Ai încredere în mine. Te iubesc și îți mulțumesc pentru tot."

Apoi un altul…

„Fii alături de Max și de părinții mei până la sfârșit, îmi datorezi asta! Iar eu, voi face totul cum m-ai învățat. Îți jur!"

Am simțit cum aerul mi se blochează în piept. Am strâns telefonul în palmă ca și cum puteam scoate vocea ei de acolo, dacă-l țineam suficient de tare.

— De ce… de ce nu mi-a spus nimic? am întrebat cu un fir de voce care aproape că mi-a tremurat.

Angel s-a așezat din nou în fotoliu, sprijinindu-și coatele pe genunchi, privindu-mă cu o durere pe care doar un tată o poate purta.

— Pentru că știa că dacă tu primești mesajul, te-ai fi dus după ea. Și ea... nu voia salvare. Nu atunci. Voia timp. Voia ca tu să fii în siguranță, să păstrezi tot ce ați construit. Era o misiune. O alegere.

Atunci am izbucnit:

— A fost o capcană! Ea s-a sacrificat! Iar eu... am stat și am privit cum o pierd. Zi după zi. Fiecare minut e o sabie în

pieptul meu, Angel. Și tu-mi ceri să am răbdare?

Angel s-a ridicat. De data asta, tonul lui a devenit aspru, rece ca gheața.

— Nu! Îți cer să gândești! Dacă ar fi fost moartă, Calderon ar fi trimis un cadavru, o dovadă, o lovitură de grație. Dar n-a făcut-o. Pentru că o ține vie. Pentru că are nevoie de ea. Și știi de ce? mă provocă el, vocea lui vibrând de o autoritate care mă făcea să simt cum fiecare urmă de slăbiciune îmi este smulsă din piept fără anestezie.

Nu am răspuns. Angel s-a apropiat de mine și m-a fixat cu privirea. Pentru că ea e cheia. Regina ta e o armă. O legendă. Nu vrea doar să-ți distrugă imperiul, Max. Vrea să te distrugă prin ea. Să te vadă frânt, slab, pierdut. Dacă ea moare, te va distruge într-o clipă. Dar dacă o ține în viață, te poate rupe încet. Bucată cu bucată.

M-am prăbușit pe spătarul scaunului, cu mâinile strângându-mi tâmplele. Inima îmi bătea ca o tobă de război în piept. Nu puteam gândi. Nu puteam respira.

— Și dacă… dacă o torturează? Dacă în clipa asta ea e undeva, în lanțuri? Dacă așteaptă, zi de zi, să mă vadă intrând pe ușă? am întrebat eu, vocea fiindu-mi un geamăt deznădăjduit, un strigăt de ajutor pe care un Capo nu ar trebui să-l scoată niciodată în fața morții.

Angel s-a aplecat și mi-a pus o mână grea pe umăr.

— Atunci trebuie să jucăm jocul lor. Dar cu regulile noastre. Și trebuie să avem ochii peste tot. Vreau sateliți. Vreau drone. Vreau oameni în Columbia, în Panama, în porturi și în jungle. Vreau să-i respirăm în ceafă lui Calderon fără ca el să știe. Și când o vom găsi… când vom ști… atunci nu mai întrebăm. Atacăm.

Am închis ochii o clipă. Încă vedeam mesajul.

„Orice se va întâmpla, voi fi mereu arma mortală care va învinge totul…”

Când i-am deschis, ceva se schimbase în mine. Nu era pace. Era decizie. Era o flacără pe care nimeni n-o putea stinge.

— Bine, fie. Vom aștepta. Dar nu vom sta. Vom mirosi sângele din aer. Vom culege fiecare fir de praf pe care îl calcă Calderon. Și când voi ști unde e… o să ard lumea pentru ea.

Angel a zâmbit scurt. Nu de bucurie, ci de recunoaștere.

— Așa vorbește un Capo.

Camera părea că s-a micșorat brusc. Pereții reci, de piatră, păreau că se strâng în jurul meu. Încă simțeam greutatea acelui mesaj în piept. Cuvintele Cataleyei, atât de sigure, atât de... finale, pluteau în aer ca o promisiune și o amenințare în același timp.

Dar două cuvinte mi-au rămas în minte, ca o rană care refuză să se închidă.

„Arma mortală.”

Am ridicat privirea spre Angel, cu dinții încleștați. Mâinile îmi tremurau, dar nu de teamă. De furie. De nesiguranță. De toate răspunsurile pe care le simțeam în jurul meu, dar pe care nimeni nu voia să le rostească, lăsând adevărul să zacă între noi ca un cadavru neîngropat.

— Stai puțin. Ce-a vrut să spună prin *„armă mortală”?* am întrebat eu, fixându-l cu o privire ce cerea socoteală pentru fiecare secret păstrat în umbră.

Angel și-a tras mâna de pe umărul meu și a făcut un pas înapoi. Tăcerea lui a fost un răspuns, dar unul pe care refuzam să-l accept.

— Ce ai creat tu prin ea? am continuat eu, vocea coborându-mi într-o amenințare joasă.

Ochii lui m-au privit cu acea expresie rece pe care o văzusem doar la oameni care au trăit prea mult în umbră. Nu a zis nimic, iar liniștea lui a turnat benzină pe focul din mine.

— Ce face ea pentru tine, Angel? vocea mea a urcat brusc, fiind aproape un strigăt. Ce e ea, în afară de fata pe care o protejezi? Ce e... ce e pentru *tine*? Trebuie să știu! Tu... tu știi cine e Cataleya cu adevărat și m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de ea fără să-mi spui niciodată ce-ai pus în sufletul ei! E momentul în care trebuie să-mi spui adevărul. Acum! Fără ocolișuri. Fără strategii. Fără... nimic! am urlat, căutând în ochii lui bătrâni adevărul care ar putea să ne salveze sau să ne distrugă definitiv.

Angel s-a întors cu spatele la mine. A mers încet până la bibliotecă, unde și-a sprijinit mâinile pe marginea unei vitrine din sticlă. Tăcerea lui era apăsătoare. Sufocantă. Mă durea mai rău decât orice glonț sau trădare. Apoi a vorbit, cu o voce joasă, obosită.

— Max, toate la timpul lor.

— Nu, Angel! am urlat. Furia mi-a urcat în gât ca o flacără. Nu mai avem timp. Cataleya ar putea fi deja moartă. Sau... sau mai rău. Nu mai există *„timpul lor”*. Există doar acum! Și vreau să știu cine a fost ea *pentru tine*, ce-ai făcut din ea și ce naiba o face atât de importantă încât un monstru ca și Calderon să nu vrea s-o omoare, ci s-o folosească.

Angel s-a întors spre mine. Ochii lui nu mai erau reci. Erau triști. Obosiți. Plini de o vină veche.

— Max… Dacă îți spun acum, dacă afli totul înainte de a fi pregătit, s-ar putea să nu mai vezi niciodată femeia pe care ai iubit-o. Doar ceea ce a fost creată să fie. Și atunci n-o vei mai putea salva. Nici pe ea și nici pe tine.

Mi-am trecut mâna prin păr, pierdut. Am început să merg

prin cameră, ca un animal în cușcă.

— Asta e tot ce faci? Îmi dai filozofie, tăceri și avertismente? am urlat eu, simțind cum pereții biroului se strâng în jurul meu, privându-mă de oxigenul de care aveam nevoie pentru a nu mă prăbuși. Oamenii mei mor, Calderon se pregătește să-mi distrugă totul, iar eu... nici măcar nu știu dacă femeia pe care o iubesc e o victimă, un soldat sau o armă programată!

Am lovit cu pumnul în spătarul fotoliului de piele, sunetul sec fiind singurul răspuns la disperarea mea. Angel a rămas nemișcat, dar am văzut cum o umbră de vinovăție îi traversează chipul, o sclipire fugară care a confirmat cele mai negre temeri ce îmi dădeau târcoale de când am citit acel mesaj blestemat.

Angel a făcut un pas spre mine.

— Ascultă-mă bine, Max. Te-am văzut conducând cu sânge rece și inimă de foc. Dar acum, trebuie să-ți spun un adevăr, chiar dacă nu e complet, spune Angel, vocea lui devenind un fir de oțel care îmi strânge gâtul. Cataleya nu e o simplă femeie. Nu e doar fata pe care am ales să o salvez și protejez. E o legendă născută din sânge, disciplină și haos controlat. De la optsprezece ani a fost crescută să vadă lumea altfel. Să o înțeleagă. Să o manipuleze. Să o distrugă. Dar… tu ai fost singurul lucru care nu a fost planificat. Dragostea ta, a schimbat-o. A rupt-o din misiune. A făcut-o umană.

— Și asta a fost greșeala mea? am întrebat în șoaptă, cu o durere care mi-a făcut vocea să se frângă.

Angel a clipit lent, apoi și-a coborât privirea.

— A fost alegerea ei, Max. Nu o greșeală. Dar prețul a venit. Și acum... trebuie să fim pregătiți să-l plătim.

Am închis ochii. Mă dureau. Totul mă durea.

Cataleya… ce ești, iubirea mea? Ce ți-au făcut? Cine ai devenit?

Dar mesajul ei îmi răsuna încă în minte:

„Orice se va întâmpla, voi fi mereu arma mortală care va învinge totul.”

Am deschis ochii din nou și l-am privit în față pe Angel.

— Dacă ea e o armă, atunci o voi căuta ca pe cea mai prețioasă armă din lume. Și dacă e tot ce mai am, atunci să fiu al naibii dacă n-o voi scoate din mâinile lor. Orice-ar fi devenit.

Angel a încuviințat ușor din cap.

— Asta e vocea unui Capo, nu a unui îndrăgostit. Și dacă vrei să o aduci înapoi, Max... va trebui să fii amândouă.

Ușile masive se închid în spatele meu cu un sunet surd, apăsat, care-mi răsună în oase mai tare decât orice foc de armă auzit pe fronturile pe care le-am traversat. Pașii mei răsună pe asfaltul rece al parcării. Mă dor toate. Fiecare pas mă doare, ca și cum talpa-mi pășește pe jar. Și totuși merg. Nu pot sta. Nu mai pot respira în tăcere.

Ce-ai făcut, Angel? Ce-ai ascuns? Ce-ai creat din femeia pe care am iubit-o? Din femeia care-mi șoptea cu buzele pe pieptul gol că vrea o viață simplă, departe de toate? A fost totul o minciună? Sau poate adevărul doare doar când vine prea târziu?

„O armă mortală.”

Cuvintele alea mă macină. Le-a ales ea? Sau i-au fost băgate în suflet, în ADN? E iubita mea sau un pion? O regină născută să doboare regi, sau o femeie care a învățat să ucidă doar ca să supraviețuiască?

De ce ție, Angel, ți-a trimis ultimul mesaj și nu mie? Mie mi-a lăsat doar sânge. Haos. Îndoieli. Ție ți-a spus să ai încredere. Mie mi-a lăsat tăcere. Părinților ei… nimic. Dacă a fost alegerea ei, atunci de ce doare atât de mult? De ce simt că m-a trădat și totodată, că eu am trădat-o pentru că n-am fost acolo când a avut nevoie?

M-a iubit? Sau m-a folosit să se rupă de ce-a fost?

Și dacă încă trăiește… e femeia care m-a învățat să respir? Sau e umbra rece a unei creații scăpate de sub control?

Dumnezeule, dacă o găsesc… ce o să găsesc de fapt?

Și Calderon ce vrea? Răzbunare? Putere? Sau doar să mă vadă murind, puțin câte puțin, în fiecare zi în care nu știu unde e ea?

Dacă o ține în viață, e pentru că are un plan. Și dacă are un plan, Cataleya e parte din el. Dar ce rol joacă? E pionul care deschide calea sau regina care va răsturna totul din interior?

Am fost întotdeauna un om al controlului, al cifrelor. Al planurilor calculate. Dar acum, trăiesc doar cu întrebări. Și fiecare mă taie mai adânc decât cea anterioară.

Tot ce știu e că nu pot sta. Nu pot tăcea. Nu pot aștepta. O voi căuta în fiecare oraș, în fiecare colț de junglă, în fiecare cameră murdară în care ar putea fi ținută.

Pentru că indiferent ce-a devenit… e a mea. E Regina mea. Și până la ultima suflare, voi fi războinicul ei.

